

Een uur lang stapt ze stevig door en besluit een pauze te maken als ze een paar dikke takken op een open plek langs de weg ziet liggen.

Ze haalt een thermoskan uit haar rugzak en schroeft de dop eraf. Een hete wolk stijgt omhoog en ze ruikt de gemberthee met citroen. De hete thee is precies wat ze nu nodig heeft. Ze schenkt haar mok die ze steeds in de rugzak heeft vol en geniet van een eerste slok.

Ze denkt aan Caroliens uitnodiging voor haar feest en ze verheugt zich. Ze herinnert zich nog heel goed Caroliens feest nadat het rode bakhuis geres- taureerd was. Het was zó gezellig. 's Avonds had iemand een kampvuur ge- maakt en Laura denkt eraan hoe ze met Lily en een paar anderen rond het vuur gezeten heeft. Carolien zei dat Julian de oudste zoon van haar man nu ook weer een vuur maakt in de tuin. Of ze genoeg hout hebben? Ze kijkt om zich heen. Hier ligt genoeg hout.

Ze drinkt haar thee op en stopt de thermoskan weer in de rugzak. Even sluit ze haar ogen en snuift diep de frisse winterse lucht in. Ja, het is een ochtend met een knipoog.

Het liefste zou ze hier de hele dag blijven en overnachten. Buiten slapen in een zelfgebouwde hut met mos op de grond en een dak gemaakt van takken met veel loof. Ze schiet in de lach vanwege deze fantasie. Dat zou toch wel erg koud zijn.

Ze herinnert zich dat ze vroeger af en toe in de open lucht overnacht heeft. Verschillende keren in de tuin achter het restaurant met Binky als trouwe waakhond aan haar zijde. En paar keer met Katrijn op een kampeerterrein. Ze hadden de tent weliswaar opgezet, maar waren in hun slaapzak op een matje naast de tent gaan liggen. Omdat ze zo graag de sterren aan de nach- telijke hemel wilden zien.

En die waren er inderdaad.

Zoveel sterren. Zoveel dromen.

Een licht gekraak laat haar opkijken. Ze knippert met haar ogen en meent tussen haar halfgesloten oogleden Binky te zien. Hij had ook zo'n wit met bruin gevlekt vel. Maar dat is niet mogelijk. Het maatje van haar jeugd is al lang dood.

Ze beweegt haar vingers die stijf van de kou geworden zijn en zoekt haar handschoenen in de rugzak. Weer dat gekraak en nu is het duidelijker. Wil- len de bomen hun eeuwenoude geheimen verklappen? Of zijn de

onzichtbare wezens van de *Anderswereld* onderweg? Mag ze hun avonturen horen?

Ze trekt de handschoenen aan, neemt haar rugzak en staat op.

En dan ziet ze hem weer!

Het is hetzelfde hondje!

Drie keer is scheepsrecht.

Vanuit de verte staat hij stil te kijken. En weer bekruipt haar het gevoel dat hij op haar staat te wachten. Ze doet een stap in zijn richting, maar hij draait zich om en rent weg.

Vliegensvlug neemt ze de rugzak op haar rug en rent hem vastbesloten achterna. De bladeren onder haar voeten zijn glad en af en toe dreigt ze uit te glijden. Struiken belemmeren haar weg, losse takken liggen op de grond en willen haar ophouden. Ze springt eroverheen en staat na een poosje hijgend stil. Waar is hij gebleven?

Plotseling stuit ze op een breed modderig pad dat sporen laat zien van tractorwielen. Ze vraagt zich af in welke richting het hondje gerend is en slaat op goed geluk rechtsaf. Haar hart dat sneller klopte, wordt rustig en al lopende bedenkt ze dat ze niet precies weet waar dit pad naartoe leidt. Is het doodlopend? Eindigen de tractorsporen uiteindelijk in een weiland? Of bij een huis?

Na een kwartier merkt ze dat het pad aan de bosrand voorbij slingert en heel eigenwijs een paar bochten maakt. Rechts van haar staan de bomen in een rij toe te kijken hoe ze op haar gemak verdergaat. Links van haar liggen uitgestrekte weilanden, ingebed in glooiende heuvels. De weg stijgt langzaam en het uitzicht links van haar is adembenemend mooi.

Ze blijft staan en haalt diep adem. Het hondje mag dan verdwenen zijn, maar de wandeling is in ieder geval fantastisch. Het is echt een ochtend met een knipoog en ze besluit een foto te maken van dit moment waarin de magie woont.

Ze haalt het mobieltje tevoorschijn en laat haar ogen over het landschap zweven. Over de weilanden met hun eenzame steile grasplukken en oude bevroren koeienvlaaien. Over de kale struiken en de met mos begroeide takken aan de bomen. Over de heuvels en dan omhoog naar de lucht waar een paar vogels krassend boven haar hoofd vliegen en weer verdwijnen in de eindeloze hemel.

Over een paar gele vlekken die in de verte verschijnen.

Gele vlekken?

Is daar een huis?

Ze vergeet de foto en laat het mobieltje in de zak van haar jas verdwijnen.

Met grote stappen volgt ze de gele vlekken die bij het naderbij komen steeds duidelijker worden en geen huisje zijn.

ooooo

Een paar struiken belemmeren nog het uitzicht. Ze gaat eraan voorbij. Nog één kleine bocht en dan... eindigt het pad bij een grote open plek waar in het midden heel bescheiden een gele woonwagen staat. Het dak van de wagen is bedekt met een zeildoek waar een paar balken op liggen. Waarschijnlijk om te verhinderen dat het zeildoek wegvliegt als het stevig waait. Ze bekijkt de woonwagen aandachtig en klemt onbewust haar handen in elkaar.

Deze woonwagen kent ze!

Geel! Een korte trap. Een vleugje blauw. Vier treden. Twee deuren.

Haar ogen dwalen over de wagen, over de omgeving.

Rondom de wagen is iets te zien wat de resten van een verwilde tuin zouden kunnen zijn. Een schommel met een verrotte houten zitting hangt scheef en verloren aan de takken van de dichtstbijzijnde boom. Een vogelkastje ligt op de grond naast de wagen met zijn kleine ronde opening naar boven.

Is het dezelfde woonwagen?

De verf is hier en daar afgebladderd en de wagen lijkt verlaten te zijn. Maar toch...

Woont hier iemand?

Voorzichtig zet ze een paar stappen in de richting van de wagen. Blijft staan... kijkt om zich heen.

Worden sprookjes werkelijkheid?

Of werd de werkelijkheid een sprookje?

Gedachten huppelen door elkaar, maken sprongen en landen op de grond, vlak voor de trap die naar de twee deuren leidt.

Durf ik?

Of toch maar liever niet?